

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/83/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716205932
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1716205932.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobkyne: Y. F.Á., W.. XX.XX.XXXX, F.: Š. XXX/XX, U., v zast.: OLEXOVA VASILIN s.r.o., so sídlom: Gorkého 6, Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: Y. F., W.. XX.XX.XXXX, F.: Š. XXX/XX, U., v zast.: SODOMA VULGAN, spol. s r.o., so sídlom: Kominárska 2,4, Bratislava - Nové Mesto, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok 10C/87/2016-219, zo dňa 21.12.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa voči žalobkyni p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh na zastavenie konania zamietol. Žalobu zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 420 ods. 1, § 442 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že písomnou žalobou z 23.08.2016, doručenou súdu 26.09.2016, v spojení s jej zmenou z 05.10.2018, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením č. k. 10C/87/2016 - 170 z 22.11.2018, sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia náhrady škody vo výške 5.350,- eur.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi pripojenými k žalobe i predloženými v priebehu konania - rozsudkom Okresného súdu Pezinok č.k. 9P 96/2014 - 56 z 10.12.2014, komunikáciou zástupcov strán sporu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov z augusta 2015 a februára 2017, záznamom o podaní oznámenia o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z 21.02. a 11.07.2015, oznámením skutočností nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu z 29.10.2015, osvedčeným odpis notárskej zápisnice N 1711/2015, NZ 41790/2015, NCRIs 42677/2015 spísanej notárom I. Ď. 22. októbra 2015, nájomnou zmluvou z 15.10.2014, príjmovým dokladom z 15.10., 15.11. a 15.12.2014, zmluvou o nájme z 02.01.2015, príjmovým pokladničným dokladom číslo X/XXXX, X/XXXX E. X/XXXX, zmluvou o nájme bytu z 30.07.2015, kópiou potvrdenia o hotovostnom vklade z 30.07.2015, informatívnym výpisom o detailoch platieb v období od 18.08.2015 do 16.09.2016, uznesením Okresného súdu Pezinok č. k. 11P 9/2009 - 11 z 13.01.2009, zrušením príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu súdneho exekútora JUDr. Sone Majkútovej z 27.06.2013, informáciou Okresného riaditeľstva Policajného zboru Pezinok z 26.10.2016 o výjazdoch policajných hliadok na adrese Š. XX, U., v období od septembra 2014 do augusta 2015, čestným prehlásením matky žalobkyne pani Y. V..

4. Žalobkyňa odvodzovala svoj nárok od ňou tvrdeného zmenšenia majetku v súvislosti s povinnosťou platiť nájomné. Pokiaľ sa žalobkyňa rozhodla prenajať si byt za účelom vyriešenia svojej bytovej otázky, nedošlo k zníženiu jej majetku, nakoľko za tento výdavok dostala adekvátnu protihodnotu v podobe práva užívať byt, ktorý bol predmetom nájomnej zmluvy. V takomto prípade nemohlo ísť o reálne zníženie majetku žalobkyne a neexistoval prvý objektívny predpoklad na vznik zodpovednosti za škodu. Vykonané dokazovanie potvrdilo, že žalovaná vynaložila sumu 5.350,- eur ako nájomné v období od 15. októbra 2014 do 31. júla 2016, avšak v rámci plnenia svojej povinnosti vyplývajúcej jej z každej z postupne uzatvorených štyroch nájomných zmlúv.

5. Ak by súd hypoteticky ustálil, že žalobkyni vznikla škoda, tak by bolo potrebné skúmať, či medzi protiprávnym úkonom a škodou existuje vzťah príčiny a následku, v tomto prípade by znemožnenie užívania rodinného domu žalovaným (škodová udalosť) muselo viesť bezprostredne k plateniu nájomného žalobkyňou. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda v zmysle všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Musí ísť o priamu (nie o sprostredkovanú) príčinu. Príčinná súvislosť musí byť bezprostredná vo vzťahu k zníženiu majetku poškodeného. K plateniu nájomného žalobkyňou došlo v dôsledku uzatvorenia nájomnej zmluvy, teda nešlo o protiprávne plnenie. To, že žalobkyňa uzatvorila nájomnú zmluvu z dôvodu predchádzajúcich okolností, nevytvára bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného, ktorý vychádzajúc z vykonaného dokazovania s najväčšou pravdepodobnosťou znemožnil žalobkyni užívať rodinný dom, a platením nájomného. Skúmanie sporných okolností, pre ktoré žalobkyňa neužívala rodinný dom (dobrovoľný odchod alebo znemožnenie užívania rodinného domu žalovaným), nemalo z hľadiska vzniku a existencie škody a príčinnej súvislosti v tomto konaní žiaden význam. Ďalší z objektívnych predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu tak nebol splnený.

6. Ide o špecifický prípad, a to dlhodobé užívanie nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov po rozvoze manželstva (zániku bezpodielového spoluvlastníctva) do právoplatného rozhodnutia súdu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva len jedným z bývalých manželov. Je to obdobie, počas ktorého sa nevie kto je vlastníkom a nie je jasné, komu bude nehnuteľnosť prikázaná do výlučného vlastníctva. Vychádza sa z predpokladu ako keby obidvaja manželia boli podielovými spoluvlastníkmi a teda obidvaja sú oprávnení užívať nehnuteľnosť a zároveň aj povinní znášať vzniknuté náklady. Takýto nárok v určitom zmysle znevýhodneného bývalého manžela, ktorý spoločnú nehnuteľnosť v tomto období neužíval, nemožno žalovať ako náhradu škody, keďže nespĺňa základné zákonné podmienky upravené v § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Judikatúra všeobecných súdov však takýto nárok pomenovala ako tzv. ekonomický ekvivalent, ktorý po splnení požadovaných podmienok môže byť zohľadnený v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva a teda ide o doposiaľ právne neregulovaný inštitút riešený výhradne v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

7. Vzhľadom na nenaplnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu - existenciu škody a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a hypoteticky vzniknutou škodou, súd žalobu žalobkyne o náhradu škody zamietol. Ani v prípade inej právnej kvalifikácie nároku uplatneného žalobkyňou by o ňom súd v tomto konaní nemohol rozhodnúť z dôvodu výlučnej právomoci všeobecného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze manželstva.

8. Súd priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa, ktorá žiada odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a jej žalobe vyhovel. Svoje odvolanie žalobkyňa odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. h/, b/, d/ a f/ CSP. K otázke vzniku škody žalobkyňa uvádza, že nemá oporu v zákone záver, že pod pojem škody nespadá náklad vyvolaný protiprávnym konaním, ak za náklad dostane poškodený protihodnotu. Ide o nelogický záver popierajúci význam a účel inštitútu náhrady škody. Súdna prax považuje za škodu vynaloženie nákladov, ktoré smerujú k odstráneniu, alebo zmierneniu následkov škodovej udalosti. Ako súd správne uvádza, škodou sa rozumie finančný ekvivalent majetkových hodnôt potrebných na uvedenie do predošlého stavu, alebo vyváženie rozdielu medzi pôvodným stavom a stavom následkom škody. Zmyslom náhrady škody je reparovať následky protiprávneho úkonu kompenzáciou nákladov, na takú reparáciu potrebných. Ide o náklady, ktoré by bez protiprávneho úkonu neboli vznikli. Takou škodou sú napríklad náklady za lieky v prípade ujmy na

zdraví. Nemal by oporu v zákone záver, že náklad na liek následkom úrazu nespadá do škody, nakoľko za peniaze dostal poškodený ako protihodnotu lieky. Podstatné teda nie je ako tvrdí prvostupňový súd, či dostal žalovaný protihodnotu, ale či by si takú protihodnotu musel na svoje náklady obstarat' aj v prípade, že by k protiprávnu úkonu nedošlo. Na vyvrátenie záveru súdu pripája žalobkyňa judikát R 7/1992, podľa ktorého: Skutočnou škodou je podľa judikatúry aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne neupotrebitelnou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Nakoľko skutočnosť, že žalovaný neumožnil žalobkyni užívať dom, nemohla mať za následok zánik jej splátok ako spoludlžníčky z hypotekárneho úveru, rozdiel nákladov na náhradné bývanie v porovnaní s nákladmi, ktoré by mala v prípade, že by k škode nedošlo predstavovali výšku plnenia nájomného podľa nájomnej zmluvy. Pokiaľ si žalobkyňa musela na svoje náklady obstarat' náhradné bývanie, ktoré by si inak (nebyť protiprávneho konania) nemusela obstarat', jedná sa o zmenšenie jej majetku v porovnaní so stavom, že by k protiprávnemu konaniu nedošlo. Súhlasíme s názorom súdu v bode 14 rozsudku, že skutočnou škodou spočívajúcou v zmenšení majetku sa rozumejú majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť - na vrátenie do pôvodného stavu, alebo vyváženie toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné. V prípade žalobkyne sa jedná o prípad, kedy škoda spočíva v zmenšení majetku tým, že protiprávnym konaním bolo zasiahnuté do jej majetkového práva užívať nehnuteľnosť a toto reparovala nájomom, na základe čoho škoda predstavuje sumu nákladov na túto reparáciu potrebných, o ktoré a tak zmenšil jej majetok. Ide o náklady a škodu, ktoré by bez protiprávneho úkonu neboli vznikli. Zmyslom náhrady škody je reparovať následky protiprávneho úkonu kompenzáciou nákladov, na takú reparáciu potrebných, o ktoré sa následne majetok zníži. Ide o náklady, ktoré by bez protiprávneho úkonu neboli vznikli. Pod pojmom škoda v zmysle stanovenia § 442 ods. 1 Obč. zákonníka sa teda chápe ujma, ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. Čo sa týka vzťahu príčinnej súvislosti, tento sa v právnej teórii označuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi protiprávnym úkonom a škodou vzťah príčiny a následku. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom a konkrétnym konaním škodcu sa zisťuje príčinná súvislosť. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku ktorú nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*, spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Žalobkyňa má za to, že v zmysle uvedenej definície niet objektívnej pochybnosti, že škoda nastala následkom príčiny, ktorou bolo konanie žalovaného. Uvedené potvrdzuje aj to, že žalovaný, na rozdiel od súdu, netvrdil, že škoda nevznikla a medzi jeho konaním a škodou neexistovala príčinná súvislosť. Otázka príčinnej súvislosti pritom nie je otázkou právnou, ale skutkovou. Pokiaľ žalovaný netvrdil, že medzi prípadným jeho konaním (ak by bolo dokázané) a škodou nie je príčinná súvislosť a taký skutkový záver nezdôvodnil, súd bol povinný postupovať podľa § 151 ods. 1,2 CSP, podľa ktorého tvrdenia, ktoré protistrana nepoprela a neuviedla vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach, sa považujú za nesporné. Nakoľko súd skutkové otázky vyhodnotil odlišne ako boli účastníkmi zhodne vymedzené, prekročil svoje oprávnenia a konal v rozpore s CSP, čím došlo v konaní aj k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pre takéto rozhodnutie neboli splnené procesné podmienky a skutkový stav bol následkom toho nesprávne ustálený.

10. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný ,ktorý má za to, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nešpecifikovala, akým postupom prvostupňového súdu malo dôjsť k porušeniu práva Žalobkyne na spravodlivý proces. Žalobkyňa v rámci podaného odvolania nešpecifikovala, aká vada konania mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nakoľko Žalobkyňa neuniesla svoju povinnosť tvrdenia ani pokiaľ ide o dôvodnosť odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, Žalovaný má za to, že daný odvolací dôvod nebol riadne uplatnený a odvolací súd sa ním nemôže zaoberať a z uvedeného dôvodu nemôže odvolaniu vyhovieť. Žalobkyňa neuviedla, v čom neobstojí skutkový stav zistený prvostupňovým súdom. Na základe uvedeného má Žalovaný za to, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP nebol riadne uplatnený v lehote na podanie odvolania, a odvolací súd nemôže odvolaniu Žalobkyne z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP vyhovieť. Napriek faktu, že Žalovaný právne posúdil skutkové okolnosti konkrétneho prípadu čiastočne odlišne od prvostupňového súdu, má za to, že v konečnom dôsledku prvostupňový súd v dostatočnej miere zistil skutkový stav prípadu a rozhodol vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, jedinou príčinou, prečo Žalobkyňa neužívala Rodinný dom bola skutočnosť, že Žalobkyňa nemala právo prechádzať cez príľahlý pozemok (Pozemok 2). Preukazovanie konania alebo opomenutia konania Žalovaného ako bezpodielového spoluvlastníka Rodinného domu je bez právneho významu. Žalobkyňa sa ako spoluvlastníčka Rodinného domu mohla na súde domáhať zriadenia vecného bremena v zmysle § 151o ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), čo však neurobila, čím si sama zmarila možnosť prístupu k Rodinnému domu. Žalobkyňa tvrdí, že jej vzniklo vecné bremeno k Pozemku 2, ktoré by ju oprávňovalo prechádzať cez Pozemok 2, pričom vznik vecného bremena odôvodňuje analogickým použitím § 23 ods. 4 a 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o vlastníctve bytov“ v príslušnom gramatickom tvare), pričom možnosť analogickej aplikácie daného ustanovenia vyvodzuje z aplikácie článku 4 ods. 1 a 2 CSP. Zároveň (pre Žalovaného nepochopiteľne) vyvodzuje vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu, a to z dôvodu že Žalovaný súhlasil so stavbou Rodinného domu na Pozemku 1. Kombinácia týchto dvoch spolu nesúvisiacich premís ústiacich do údajného vzniku vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu cez Pozemok 2 nemá žiadnu oporu v platnom právnom poriadku. Uvedené tvrdenie Žalobkyne je zjavne nezmyselné. Žalovaný taktiež zotrváva na svojej námietke litispedencie.

11. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá poukazuje na to, že škodou sa rozumie náklad, ktorý by bez protiprávneho úkonu nebol vznikol. Podstatné nie je, či dostal poškodený protihodnotu, ale či by takú protihodnotu musel obstaráť aj v prípade, že by k protiprávnu úkonu nedošlo. K tomuto žalobkyňa doložila judikatúru. Zmyslom náhrady škody je reparovať následky protiprávneho úkonu kompenzáciou nákladov, o ktoré sa majetok zníži. Ide o náklady, ktoré by bez protiprávneho úkonu neboli vznikli. Pokiaľ by platil názor, že ak za náklad dostane poškodený protihodnotu, nemôže vzniknúť škoda, potom by aj poškodený pri škode na zdraví nemal nárok na preplatenie liekov, lebo za peniaze dostal protihodnotu, alebo za opravu vozidla, nakoľko za peniaze dostal protihodnotu. Čo sa týka vzťahu príčinnej súvislosti, základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Príčinná súvislosť je daná, ak je škoda podľa všeobecnej povahy adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Žalobkyňa má za to, že v zmysle uvedenej definície škoda nastala následkom príčiny, ktorou bolo konanie žalovaného. Pokiaľ súd uzavrel, že nárok, ktorý žalobkyňa uplatnila, bolo možné priznať ako tzv. „ekonomický ekvivalent“ avšak výlučne v konaní o vyporiadanie BSM, toto nezdôvodnil. Rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný. Nároky, ktoré vzniknú po zániku BSM, nemôžu byť predmetom konania o vyporiadanie BSM. Dňa 19.4.2021 bolo právnenému zástupcovi žalobkyne doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu. Žalovaný v časti I (skutkový stav) poukazuje na dôvody, pre ktoré by mala byť žaloba zamietnutá, ktoré sú odlišné od právneho názoru súdu, z čoho vyplýva, že ani žalovaný sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu a svoju obranu stavia na odlišných 2 dôvodoch: a/ Nie je pravda, že žalovaný protiprávne znemožnil žalobkyňu užívať dom, ona odišla dobrovoľne, takže nedošlo k protiprávnemu konaniu. V tejto časti žalobkyňa poukazuje na viaceré listinné dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú, že žalovaný žalobkyňu do domu nepustil, vrátane nerešpektovania exekúcie, takže ide o tvrdenia účelové. Žalobkyňa nemá právo prechodu cez pozemok, čo je dôvod, že nemá prístup do domu a to je príčina, ktorá jej bráni v užívaní domu. Žalovaný opätovne uvádza, že jedinou príčinou, prečo žalobkyňa neužíva dom je skutočnosť, že nemala právo prechádzať cez príľahlý pozemok. Žalovaný potvrdil, že súhlasil s výstavbou rodinného domu na pozemku a istý čas súhlasil s prechodom žalobkyne, ale tento súhlas odňal. Aj keby to bolo právne relevantné, toto tvrdenie nie je vierohodné a preukázané, nakoľko žalovaný neuviedol, kedy a ako súhlas odňal a o tomto nedoložil dôkaz. Preto sa to javí len ako fiktívna právna konštrukcia účelovo použitá na účely zamietnutia nárokov žalobkyne v tomto konaní. Toto žalovaný tvrdil po prvý krát v podaní zo dňa 7.11.2018. Následne

pozemok previedol žalovaný fiktívne na tretiu osobu, aby túto konštrukciu umocnil. V prvom vyjadrení k žalobe zo dňa 4.11.2016 žalovaný netvrdí túto prekážku užívania domu. Ak neskôr začal tvrdiť, že súhlas odňal, nemohlo odňatie nastať skôr ako 5.11.2016, kedy to sám neuvádza ako prekážku užívania domu žalobkyňou. To, že nemá žalobkyňa vecné bremeno, neznamená zo zákona prekážku v užívaní domu. Prekážku by mohlo tvoriť jedine to, že vlastníak pozemku bude aktívne brániť v prechode. Pokiaľ dal žalobca súhlas na stavbu domu, nie je možné taký súhlas odvolať. Tak ako nie je odvolateľné vecné bremeno, nie je odvolateľný ani súhlas na stavbu domu, zahŕňajúci aj súhlas s prechodom k domu. Opačný právny názor nemá oporu v zákone a bol by aj v rozpore s dobrými mravmi. Ak by aj bol hypoteticky možný výklad, o aký usiluje žalovaný, šlo by to iba za cenu extrémneho právneho formalizmu, ktorý potiera zmysel a účel zákona, čo je v súdnej praxi neakceptovateľné. Prípady je nutné posudzovať individuálne, s prihliadnutím na okolnosti prípadu a zásadu spravodlivosti. V uvedenom prípade nie je sporné, že dom postavil žalovaný na základe úveru, ktorý prefinancovala v rozsahu 95% žalobkyňa spolu so žalovaným. Toto vyplýva z rozsudku v konaní o BSM a nie je to medzi stranami sporné. Hoci pozemok kúpil žalovaný formálne krátko pred manželstvom len do svojho vlastníctva, bolo to v čase, kedy bola žalobkyňa na materskej dovolenke a vykonávala neplatenú prácu v domácnosti. Hneď po uzavretí manželstva svoj starý úver na pozemok splatil žalobca novým spoločným úverom, kde už bola žalobkyňa zaviazaná ako spoludlžník v rozsahu 50%, bez toho, aby na ňu pozemok previedol, čím využil jej dôveru aby sa na jej úkor obohatil. Súčasné tvrdenie, že nemá ani vstup do domu, je za hranicou akéhokoľvek právneho povedomia a elementárnej morálky. Nie je sporné, že žalovaný pozemok kúpil za účelom stavby domu spoločne so žalobkyňou a udelil jej právo výstavby domu a s tým inkluzívne aj právo prechodu. Pokiaľ tretia osoba kupovala pozemok, na ktorom v tom čase už stál viac ako 10 rokov dom, musela si byť vedomá tej skutočnosti, že vlastníak domu má právo prechodu na účel užívania domu zo zákona alebo právo vydržal. Žalovaný v časti 2 potvrdil, že hoci súd právne posúdil skutkové okolnosti odlišne od žalovaného, dostatočne zistil skutkový stav, čím si odporuje, nakoľko súd sa nestotožnil so skutkovým stavom ako ho prezentoval žalovaný, t.j. že žalovaný nebránil žalobkyňu v užívaní domu a že nemá právo prechodu cez príľahlý pozemok.

12. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý aby konanie zastavil alebo, alternatívne, potvrdil rozsudok ako vecne správny, a zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.. Ako uviedol Žalovaný, Žalobkyňa si uplatnila nárok na vyslovenie disparity v konaní o vyporiadanie BSM z totožných skutkových dôvodov, o ktoré opiera domnelý nárok na náhradu škody v tomto konaní. Túto skutočnosť preukazuje, okrem iného, vyjadrenie Žalobkyne zo dňa 26.09.2019 (viď bod II.1). Žalovaný nerozumie vyjadreniu Žalobkyne, podľa ktorého: „V konaní o vyporiadanie BSM žiadala o zohľadnenie skutočnosti, že nemohla užívať spoločný rodinný dom nie na účely náhrady škody, ale z dôvodu, že psychické a fyzické násilie a protiprávne odňatie práva na bývanie, čím žalobkyňu žalovaný aj s dieťaťom existenčne ohrozil, je dôvod na vyslovenie disparity.“ Ako už Žalovaný uviedol, Žalobkyňa si v rámci konania o vyporiadanie BSM (v ktorom sú z povahy veci jedinými subjektmi Žalobkyňa a Žalovaný ako bývalí manželia) uplatnila peňažný nárok (viď návrh petitu bod IV.), pričom tento svoj nárok odôvodnila totožnými skutkovými okolnosťami (viď bod II.1), Žalovaný má za to, že v tomto konaní nie sú splnené procesné podmienky, čo je tak zásadnou vadou konania, že na ňu musí súd prihliadať vo všetkých fázach civilného procesu. Žalovaný má za to, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie a objasnil skutkový stav v dostatočnej miere, aby mohol odvolací súd potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Vlastníctvo Rodinného domu ako i vlastníctvo Pozemkov 1 a 2 boli bezpečne zistené. Toto sú podľa názoru Žalovaného rozhodné skutočnosti, ktoré umožňujú aplikovať príslušné právne normy a meritórne vo veci rozhodnúť. Žalovaný nebol v konaní povinný preukazovať, že Žalobkyňa nemá právo prechodu. Naopak, Žalobkyňa mala v konaní preukázať, že takéto právo má. Fakt, že Žalobkyňa túto skutočnosť v konaní nebola schopná preukázať, neznamená, že by prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav. Z katastra nehnuteľnosti je zrejmé, že Žalobkyňa nie je oprávneným subjektom z vecného bremena, ktorého obsahom je právo prechodu cez Pozemok 2 (definovaný v predchádzajúcom vyjadrení). Pokiaľ Žalovaná tvrdí, že jej prináleží právo prechodu cez Pozemok 2, v zmysle procesnej teórie ju v tejto otázke zaťažuje dôkazné bremeno, a to vo vzťahu k obdobiu, za ktoré si uplatňuje nárok na náhradu škody. Táto skutočnosť zo strany Žalobkyne preukázaná nebola, nakoľko je úplne evidentné, že v rozhodnom období Žalobkyňa nebola oprávnená prechádzať cez Pozemok.

13. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené.

14. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP).

15. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP

16. Pod pojmom škoda v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Obč. zákonníka sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Rozlišujú sa dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať.

17. Povinnosti hradiť škodu podľa ustanovenia § 420 OZ uvádzajú predpoklady vzniku tejto povinnosti (zodpovednosti). Predpoklady vzniku škody sú:

1. Protiprávny úkon (právnny delikt).
2. Škoda.
3. Príčinná súvislosť medzi právnym deliktom a škodou

18. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa nepreukázala v konaní protiprávny úkon žalovaného, ktorým by jej vznikla (žalovaný mal žalobkyni zabrániť vo vstupe do domu, v dôsledku čoho bola žalobkyňa nútená zaobstarať si náhradné bývanie). V konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa žalovaný z domu vystaňoval proti jej vôli. Taktiež pokiaľ sa jedná o údajné násilie žalovaného voči žalobkyni, trestné oznámenia, ktoré podala žalobkyňa na žalovaného boli povereným príslušníkom Policajného zboru odmietnuté. O nezájume žalobkyne užívať nehnuteľnosť svedčí taktiež aj to, že od žalobkyňa od zrušenia BSM neuhrádza spoločne so žalovaným splátky hypotekárneho úveru. Nebolo tak v konaní preukázaný protiprávny úkon, ktorým by žalovaný bránil žalobkyni v užívaní nehnuteľnosti a tým by spôsobil žalobkyni škodu.

19. Taktiež odvolací súd poukazuje na to, že rodinný dom je umiestnený na pozemku o výmere 110 m², ktorý sa nachádza v okrese Pezinok, obec Vinosady, katastrálne územie U. M.W., a ktorý je evidovaný Okresným úradom Pezinok, katastrálnym odborom ako parcela registra „C“ parc. číslo XXX/XX na LV č. XXXX. Tento pozemok je včlenený do pozemku vo výmere 295 m², ktorý sa nachádza v okrese Pezinok, obec Vinosady, katastrálne územie U. M., a ktorý je evidovaný Okresným úradom Pezinok, katastrálnym odborom ako parcela registra „C“ parc. číslo XXX/XXX na LV č. XXXX, pričom tieto dva pozemky sú vo vlastníctve tretej osoby. Pokiaľ teda žalobkyni tieto tretie osoby neumožnia prechod ku svojmu rodinnému domu, nie je v konaní o náhradu škody pasívne legitimovaný žalovaný, nakoľko nie je vlastníkom týchto pozemkov, cez ktoré vedie prístup k nehnuteľnosti žalobkyne. V tomto prípade si žalobkyňa mohla podať žalobu o zriadenie vecného bremena prechodu v zmysle § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

20. Ak nebol v konaní preukázaný protiprávny úkon, logicky nie je možné hovoriť ani o škode.

21. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni priznáva v rozsahu 100%. O výške

náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2CSP, § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).